

Fabrikdrift m. m. af 29de Decbr. 1857 § 11 opstillede Betingelse, at den Paagældende findes skyldig til Straf (paa Vren eller) af offentligt Arbejde, hverken i sig selv vilde være hensigtsmæssig eller vel stemmende med Grundfættningerne i den nævnte Lov angaaende Næringsforholdenes Ordning.

Lis 28de Kapitel.

(Om Falskmyntneri, Esterstriven og Forfalskning af Dokumenter og andet Falsk.)

Der har i Kommissionen været nogen Tvivl om, hvor man rettest skulde give Materien om Falskmyntneri sin Plads i Straffelovudkastet. I Erkendelse af, at det særligt Dvalificerede ved denne Forbrydelse ikke just maasøges i en Forskyldelse imod Statsenheden eller i Forgribeelse paa Majestætsrettighederne (hvorom der i hvert Fald ikke kan være Tale med Hensyn til Estergjørelse af Bankbiler, saalidt som ved fremmede Penge), men snarere i dens store Færlighed saavel for de enkelte Medlemmer af Samfundet som for Creditvæsenet i Almindelighed, samt i Betragtning af, at der er en vis Forbindelse imellem Myntforfalskning og Forfalskning af Statspapirer og videre imellem den sidstnævnte og Forfalskning af andre offentlige saavel som af visse private Dokumenter, hvilket Falsk dog ikke hensigtsmæssigt kan udrydes af Materien om Dokumentfalsk i Almindelighed, ligesom det synes naturligt at knytte de ikke mange eller vidtløftige Bestemmelser om andet Falsk til Fremstillingen af den nævnte kvalificerede Art af Falsk, — har man imidlertid forenet sig om at henføre Materien om Falskmyntneri til det almindelige Kapitel om Falsk, idet den dog stilles i Spidsen af dette Kapitel og særligt nævnes i sammes Overkrift. Ligesom i Fd. 11te April 1840 har man troet at burde skjelne imellem Estergjørelse eller Forfalskning af Landets egne eller af fremmede Penge, dels paa Grund af, at kun Landets Penge ordentligviis ere et tvungent

Betalingsmiddel, dels paa Grund af at Estergjørelse eller Forfalskning af dem har eller kan have en ganske anden Betydning med Hensyn til Forstyrrelsen af Landets Creditvæsen end Estergjørelse eller Forfalskning af fremmed Mynt. Med den nævnte nugældende Forordning (og bl. A. den norske Straffelov Kap. 11 § 8 ff.) har man fremdeles fundet, Tve til i Henseende til Straffens Størrelse at gjøre Forskel paa Estergjørelsen og paa Forfalskningen. I hvorvel det derimod vistnok maa erkjendes, at Straffen for de her omhandlede Forbrydelser bør være meget alvorlig, og navnlig neppe tør blive ringere end Strafarbejde, for den egentlige Hovedmand, har man dog i Betragtning af det ringe Omfang og den iøvrigt lidet farlige Maade, hvorpaa Falskmyntneri ikke sjeldent udøves, meent, at der var Anledning til ikke lidet at nedsette de i Fd. 1840 foreskrevne Straffe, og navnlig har man troet, at den laveste Grad af Straffen for den, der estergjør danske Penge, bør nedsettes fra det i Fd. 1840 § 70 bestemte Minimum af 6 Mars Strafarbejde til Strafarbejde i 2 Aar, og de øvrige Straffebestemmelser sættes i Forhold dertil. Med Hensyn til Affattelsen af Udkastets §§ 260 og 261, af hvilke den første angaaer Estergjørelse og Forfalskning af danske og den anden af fremmede Penge, jfr. Fd. 1840 §§ 70, 73 og 74, bemærkes fremdeles, at Ordene „dansk Mynt“ i § 260 maae forståes omgjøldende Mynt eller Mynt, der er udpræget efter de bestaaende Regler og som derfor er lovlig gangbar, om der end, som undtagelsesviis Tilfældet med danske Guldmynter, ikke er nogen Forpligtelse til mellem Mand og Mand at tage en vis Mynt som tvungent Betalingsmiddel efter en vis Cours, hvorimod en Estergjørelse af Mynt, der er indkaldt og sat ud af Kraft, om den end maatte vedblive at cirkulere, formeentlig maa betragtes som andet Falsk og ikke som Falskmyntneri. Da der for Tidens ikke her i Landet findes andre Pengerepresentativer end Nationalbankens Sedler, har man fundet det tilstrækkeligt kun at nævne disse, skulde der i Fremtiden komme andre Pengerepresentativer (hvortil, for at nævne et Exempel, de i sin Tid, ifølge Fd. 5te Juni 1848 udstedte Creditbeviser formeentlig ikke kunde